

“Trenutne slike zvezda, Ne-elektromagnetni signali sa Sunca”.

Nikola Tesla, najveći pronalazač svih vremena, otac naizmjeničnih struja, obrtnog magnetnog polja i niza visokofrekventnih fenomena koji su zadivili svet, umro je 7. januara 1943. godine u Njujorku, u svojoj sobi br. 3327 hotela New Yorker. Tri dana nakon Tesline smrti, stanica WNYC emitovala je posebnu emisiju u kojoj je gradonačelnik Njujorka, F.H. LaGuardia pročitao tekst Luja Adamiča, Teslinog prijatelja, američkog književnika slovenačkog porekla. U toj, veoma nadahutoj poruci LaGuardia kaže: « ... Umro je u siromaštvu, ali on je bio jedan od najkorisnijih i najuspešnih ljudi koji su ikada živeli. Njegova dostignuća su bila velika - i kako vreme prolazi - postaju sve veća. ... Nikola Tesla je predvideo pojavu radija mnogo godina pre nego što ga je Markoni napravio. Tesla je predskazao mogućnost prenosa inteligencije (**transmission of intelligence without wires**) kao i prenos energije na daljinu - bez upotrebe žica ...”. I zaista, TO je bio Tesla ...

Ipak njegovi savremenici, posebno kolege po struci, nisu ga razumeli, sticajem okolnosti ili namerno, tako da je Teslino najveće otkriće: « ... ono što me je impresioniralo kao lepše od bilo čega drugog je **otkriće stacionarnih talasa** koje sam načinio 1899., a koje je pokazalo da cela planeta na kojoj živimo, uprkos svojoj nepojmljivoj veličini, može biti naterana da odgovara treperenjem na najtiši šapat ljudskog glasa. ...”, igrom sudbine, potisnuto u zaborav gde je i ostalo sve do današnjih dana.

Naravno, malo ko i danas može poverovati u ideju da ljudski šapat može izazvati «trepenje» Zemaljske kugle, «lopte» čiji je prečnik 12 hiljada kilometara i mase od 6 trilion trilion kilograma ($6 \cdot 10^{24}$ kg),..., ali isto tako je malo onih koji su se zapitali zašto je to Tesla rekao. On, dokazani genije, izuzetno moralan čovek, i to nakon svih svojih teorijskih i praktičnih spoznaja do kojih je došao višegodišnjim radom, posebno u Kolorado Springsu. Ono što je sasvim nesporno je veliko poštovanje stručne i naučne javnosti prema Tesli i njegovim istraživanjima. Doduše, postoje nepobitni podaci o tome da je Tesli oduzeto čak 10 Nobelovih nagrada za pronalasku koje je ostvario pre onih kojima su nagrade dodeljene. Ipak, odata su mu i brojna priznanja. I to je ono što je kod Tesle najneobičnije. Sa jedne strane – podrška i priznanja a sa druge - potpuna ignorancija i negiranje. Na primer, u svom patentu No. 787 412 od 16. maja 1900.g, “Tehnika prenošenja električne energije kroz prirodne sredine”, Tesla na osnovu svojih istraživanja navodi da je najniža rezonantna frekvencija Zemlje 6 Hz, a što je tek 60 godina kasnije svojim merenjima potvrdio W.O. Schumann. I dok mu je ovo otkriće obezbedilo velika priznanja, druga Teslina izjava data u istom patentu, bila je uzrok brojnih kritika i negativnih komentara. Čak i oni koji su imali najviše obzira i poštovanja prema Tesli iznosili su svoja mišljenja da je on u svojim merenjima i proračunima negde pogrešio.

Naime, u tom svom patentu Tesla opisuje tehnologiju za proizvodnju stacionarnih talasa koji se prostiru KROZ Zemlju srednjom brzinom od 471 240 kilometara u sekundi, dakle brzinom koja je približno 1.5 puta (tačnije: $v = \pi/2 \cdot c$) VEĆA OD BRZINE SVETLOSTI ! Teslin eksperiment i merenja prijavljena ovim patentom, izvedena su 1899. godine, dakle šest godina pre objavljivanja Einsteinove Specijalne teorije relativnosti (1905.god.) po kojoj ni jedan objekat sa realnom masom mirovanja nemože ni dostići brzinu svetlosti – a kamo li prevazići njenu vrednost. I dan danas, dakle 115 godina od Teslinih merenja u Kolorado Springsu, mnogi stručnjaci ova Teslina merenja smatraju netačnim, pogrešnim ili – naprosto izmišljenim. No, ni ovde nije kraj Teslinoj «slobodoumnosti» ili naučnoj «nedoslednosti». U štampi su ostale zabeležene i neke njegove još teže prihvatljive izjave – kao npr. ona da radi sa česticama koje se kreću brzinom 60 puta većom od brzine svetlosti – što je prava «jeres» u svetu nauke. Bila onda - i ostala do današnjih dana ...

Njegove ideje toliko su napredne i neobične da su i danas jednako kontroverzne (najblaže rečeno) kao što su bile i pre jednog veka. U članku „Povećanje ljudske energije“ Tesla tvrdi da je materiju moguće sintetisati direktno iz svetlosti, tj. luminoferoznog etra, koji je on smatrao nekom vrstom fluida koji se može zgušnjavati ili razređivati čime se direktno utiče na “strukturu prostora”, a time naravno i osobine medijuma kojim se energija prostire ... «Prostorna ekspanzija» i «prostorno sažimanje» su ključni termini strukturno-energetskih procesa Večno oscilujućeg Svemira proisteklog iz Modela KGE, kojim su takodje postulirani i Teslini Talasi kao Stabilni objekat Jedinstva na kvantnom nivou +9. Ovo je osnovni motiv moje tvrdnje da je Teslin sistem bežičnog prenosa energije bez gubitaka, apsolutno moguć jer je on uspeo da pronađe vibraciju («... talasa sasvim druge vrste» za koju već postojeći «prirodni medijumi» ispoljavaju osobinu analognu pojmu «super-provodnosti»). Dakle, dok mi, skupim i komplikovanim procesima, snižavamo temperaturu složenih hemijskih supstrata da bi ostvarili efekat superprovodnosti, Tesla je uradio obrnuto ...

Kao što znamo, nakon Michelson–Morley eksperimenta izvedenog 1887. godine, – etar za nauku ne postoji i to je, verovatno, jedan od razloga zbog kojih se Tesline ideje smatraju pogrešnim. Više je nego interesantna činjenica da je svoje eksperimente u Kolorado Springsu Tesla izvodio 12 godina nakon M-M eksperimenta čiji su rezultati doveli do «ukidanja» etra i za koje je Tesla sigurno znao. Ipak, ostao je dosledan sebi i svojim tumačenjima do kraja života. Naravno, i savremena nauka odbacuje Teslin koncept luminoferoznog etra ali ideja o savijanju "strukture prostor- vreme" ne zvuči ni malo ubedljivije – čak podseća na isti pojam samo pod drugim imenom. Činjenice o realno postojećim parametrima koji karakterišu tzv. «savršeni vakum»: električna i magnetna propustljivost ($\epsilon_0 = 8.854 \text{ pF/m}$, $\mu_0 = 4\pi \cdot 10^{-7} \text{ H/m}$), karakteristična impedansa (377 Oma), govore u prilog Teslinim idejama - baš kao i neka savremena istraživanja.

Naime, sve je više naučnih radova u kojima se iznosi ideja o mogućnosti «povlačenja etra» od strane Zemlje tokom rotacije, čime relativna brzina Majkelsonovog Interferometra u odnosu na etar postaje bitno manja - a što nedovoljno osetljiv «mehanizam» tog uređaja nije mogao registrovati sa zadovoljavajućom tačnošću. Zapravo, u izvornoj dokumentaciji izvršenih merenja, pominje se izvestan pomak interferentnih pruga ... no, obzirom da se radilo o malim vrednostima taj je podatak zanemaren.

Međutim, mnogi radoznali istraživači, vođeni logikom istine a ne interesa bilo koje vrste, nastavili su istraživanja i jedan od prvih koji je ukazao na realnu mogućnost postojanja etra bio je Dayton Miller /1/. Svoje eksperimente je započeo 1920. a merenja koja su trajala nekoliko godina, nedvosmisleno su potvrdila njegovu pretpostavku da se Zemlja kreće kroz «delimično (po)vučen» etar (partially entrained/drag aether) brzinom od oko 200 km/sec. Postojanje apsolutno nepokretnog etra nije u skladu sa fenomenom tzv. zvezdane aberacije (devijacija fokusa) ali mogućnost delimičnog «povlačenja etra» jeste. Milero (i naš) problem je u tome što se ovi (eksperimentalno utvrđeni) podaci nemogu objasniti teorijom relativnosti, tako da se njegovi radovi i rezultati merenja nikada nisu našli u elitnim naučnim časopisima.

Svojstvo Realnosti kao holističkog, naduzročnog entiteta, jeste da se manifestuje u što više oblika egzistencije, nezavisno od «želja», nastojanja i aktivnosti svojih nižih formi, supstancijalno duhovnih podskupova, od kojih su «čovjek», pa i «čovečanstvo» ili civilizacije neke planete, samo jedan iz niza, baš kao što je to i «proces» «samoostvarenja apsoluta» /<http://kpv.rs/?p=142> / kao opšti princip Jedinstva ili «Onoga što Jeste». Drugim rečima, sve «ideje» kao misaone, suptilno-energetske forme raznih nivoa svesnosti iz duhovnog aspekta naše Realnosti (oblast HiperSvemira po Modelu KGE) moraju biti supstancijalizovani – pre ili kasnije. Jednostavnije, kako to lepo kaže naš narod: «zaklela se zemlja raj u da se sve tajne doznaju»

...

Dakle, uticajem Proviđenja i/ili obične ljudske radoznalosti, uprkos zvanično-naučnih stavova o nemogućnosti postojanja etra, istraživanja tog neobičnog medijuma nikada nisu obustavljena. Šta više, nastavljena su a eksperimenti se, zvanično i nezvanično, vrše i danas.

Jedan od najpoznatijih istraživača, čiji rad je ipak dospao na stranice časopisa «Reviews of Modern Physics» /2/, Nature /3/ i Speculations in Sci. and Techn. /4/ je E.W. Silvertooth.

Eksperimenti koje je Silvertooth izvodio počevši 1985. pa sve do 1992. godine, konceptijski su se bitno razlikovali od svih dotadašnjih. Naime, u svim do tada korišćenim konstrukcijama interferometra svetlost isti put prelazi dva puta (do ogledala i nazad) da bi se dobio što veći predjeni put uz minimalan utrošak materijala. Na taj način, ovakvim eksperimentom se ne može izmeriti «jednosmerna» brzina svetlosti jer - ukoliko i postoji proizvoljna promena brzine (dv) u napred i nazad takva da je ona jednaka $c + dv$ u jednom pravcu i $c - dv$ u drugom, onda će se vrednosti jednostavno poništiti i rezultat svesti na srednju vrednost – brzinu svetlosti. To će se dešavati bez obzira na orijentaciju interferometra tako da konstrukcijom koju je koristio Majkelson i sve zasnovane na istom principu – jednostavno nemožemo dobiti ono što zapravo želimo da znamo - «jednosmernu brzinu» svetlosti, odnosno promenu te vrednosti.

Metod koji je koristio Silvertooth zasnovan je na poređenju faza stojećih talasa nastalih emitovanjem svetlosti iz dva suprotno usmerena lasera, pri čemu su oni temperaturno stabilizovani i vrlo precizno sinhronizovani. Svaka, razlika u fazama signala do koje dolazi ukoliko postoji i najmanja razlika u propagaciji jednog od talasa, dovodi do promene intenziteta rezultujućeg stojećeg talasa. Ovakvim metodom i upotrebom fotomultiplikatora, Silvertooth je mogao detektovati i meriti izuzetno male promene brzine svetlosti u proizvoljnom smeru. Na osnovu brojnih merenja, Silvertooth je našao dosledno privilegovan pravac usmeren ka sazvežđu Lava, pri čemu izmerena vrednost «brzine etra» od: 378 km/sec, ostaje uvek ista, bez obzira na doba dana ili godine.

Analizirajući podatke do kojih je došao Silvertooth i njegovu koncepciju, B.A. Manning u svojoj studij "A Preliminary Analysis of the Silvertooth Experiment," objavljenoj 1988. godine u časopisu «Physics Essays» /5/, preporučuje prihvatanje "nečega što se veoma teško može objasniti". Nekoliko godina kasnije, 1992. godine, Silvertooth i C.K. Whitney ponavljaju eksperimente kojima ponovo potvrđuju ranije dobijene rezultate /6/ ...

Spisak onih čija istraživanja ukazuju na vrlo veliku verovatnoću postojanja etra je prilično dug. Zainteresovani mogu naći brojne radove na tu temu na Internetu, npr. u tekstu «A Dissident View of Relativity Theory», autora William H. Cantrell, Ph.D., IE Editorial, Issue 59. navedeno ih je čak 35 ...

Ono što međusobno povezuje sve ove istraživače je konvencionalno-naučni pristup, tj. korišćenje klasično naučne merne tehnike i primena naučne metodologije. Međutim, rezultati nekih nekonvencionalnih istraživača još su interesantniji.

Astrofizički eksperimenti dr. N.A. Kozyreva kojima je pokušao detektovati «protok prostora», svakako su među onima koji su najviše uzburkali naučnu javnost. Posebnu skepsu vodećih fizičara izazvale su njegove izjave o mogućem trenutnom «protoku prostora» odnosno o mogućnosti detekcije, dakle i **realnog postojanja trenutnih (instant) slika proizvoljno udaljenih astronomskih objekata** što je i potvrdio svojim eksperimentima. Uprkos nekonzistentnosti tumačenja dr. N.A. Kozyreva i važećih teorija, njegova istraživanja ponovljena su i potvrđena u sličnim eksperimentima i od strane drugih naučnika.

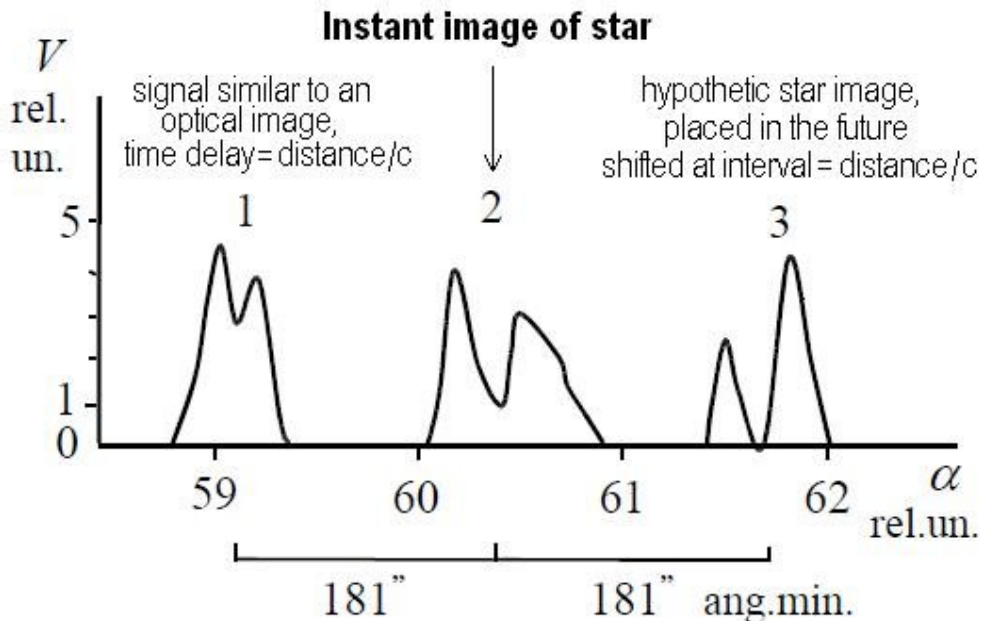
Osnovna namera Kozyreva je bila da ukaže na nove osobine vremena i postojanje «ose vremena» (axis of time). Njegov pristup u izučavanju i predstavljanju brzine kretanja vremena ili toka vremena (time flow), nesumnjivo je krajnje neobičan ali svakako zaslužuje pažnju. Obzirom da su tokom XX veka svoje

stavove o novim svojstvima vremena izrazili i brojni poznati naučnici, radovi Kozyreva izazivaju sve veće interesovanje i njegove ideje postaju sve manje izolovane – a da su krajnje neobične – jesu.

Razmotrimo jedan od najvažnijih astronomskih eksperimenata Kozyreva i njegovo tumačenje dobijenih rezultata. Eksperiment je realizovan pomoću teleskopa Krimске astrofizičke opservatorije. Optička slika (zvezde) je registrovana po metodi uobičajenoj za teleskope sa reflektorima. Ipak, pored klasičnih i uobičajenih ogledala od stakla, Kozyrev je u svom teleskopu koristio i dodatni reflektor od aluminijuma, materijala koji – po njegovim istraživanjima - najbolje odbija i fokusira «prostorni tok». Za detekciju i registraciju intenziteta «prostornog toka» koristio je svoj specijalni detektor čiji je rad zasnovan na promeni električne provodnosti osetljivog elementa postavljenog na mestu fokusiranja «prostornog toka». Optički signali su primani i registrovani na klasičan način.

Tokom osmatranja objekta, specijalni detektor Kozyreva davao je različite vrednosti signala, zavisno od pravca posmatranja. Na slici dole, prikazane su vrednosti dobijene tokom skeniranja položaja zvezde, u ovom slučaju Sunca. Na ordinati je relativna vrednost intenziteta signala a na apscisci relativne vrednosti ugla posmatranja stvarnog ili «virtuelnog» položaja zvezde. Pre nego razmotrimo eksperiment, podsetimo se da kada pogledamo neku od zvezda na nebu - ona više nije tamo gde smo ju ugledali jer svetlosti treba određeno vreme da stigne do nas. Najbliža zvezda Proxima Centauri npr., toliko je daleko da svetlosti treba 4,3 godine da stigne do nas što znači da kada ju ugledamo na nebu - vidimo samo njenu sliku sa «mesta» na kojem je ona bila pre 4,3 godine. Zapravo, sve što vidimo na prelepom, zvezdanom noćnom nebu, u stvari je - bliža ili dalja prošlost ...

Sva tri signala (impulsa), dobijena osmatranjem sasvim su jasno uočljiva i - po mišljenju Kozyreva - formirana su usled "protoka prostora". Prvi impuls, označen na slici kao «signal 1», u potpunosti odgovara optičkoj slici registrovanoj pomoću uobičajenog detektora osetljivog na svetlost. Taj signal dolazi od zvezde (Sunca) sa kašnjenjem od $dt = L/c$ (L - udaljenost od zvezde, c - brzina svetlosti). Kada je reč o Suncu to vreme iznosi oko 8 minuta. U tom položaju je zvezda bila u «trenutku» kada je svetlosni signal krenuo ka teleskopu, odnosno 8 minuta pre nego što smo mi ugledali njegovu sliku i primili «signal 1». Drugi impuls, «**signal 2**», prema tumačenju Kozyreva je **TREKUTNA (instant) ili PRAVA SLIKA zvezde formirana i registrovana specijalnim detektorom bez vremenskog kašnjenja; To je signal koji odgovara realnom, sadašnjem ili stvarnom položaju zvezde u momentu posmatranja !?** Treća slika («signal 3») je hipotetična slika zvezde, smeštena u budućnosti, relativno u odnosu na prve dve slike i simetrično u odnosu na trenutak $t = 0$, i pomerena (vremenski, u budućnost) za interval od $dt = L/c$.

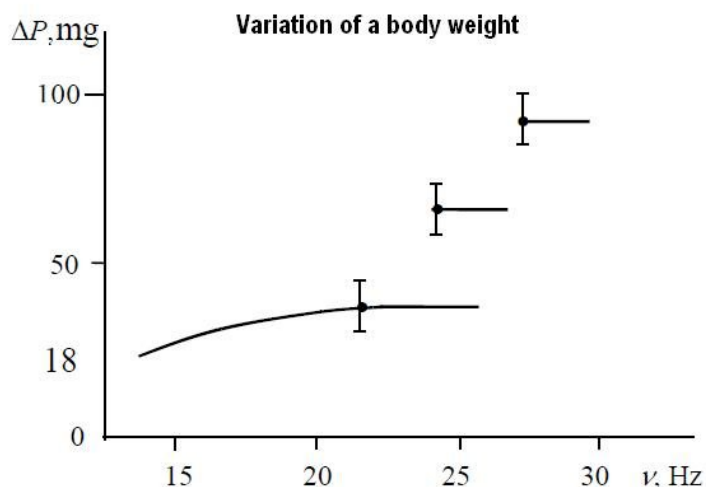
Prema objašnjenju Kozyreva, u proizvoljnom trenutku $t = 0$, od astronomskog objekta do detektora stižu tri signala pri čemu sva tri prelaze isto rastojanje (L) od zvezde do detektora. Signal 1 prenet je «prostornim tokom» brzinom svetlosti; signal 2 je «Instant signal» koji sa zvezde dolazi trenutno, bez kašnjenja; signal 3 dolazi iz budućnosti i prenet je kosmičkim tokom sa brzinom c .

Ove originalne i dobro dokumentovane izjave Kozyreva zaista je teško uskladiti sa postojećim teorijama ali brojni eksperimenti izvedeni u drugim institucijama i niz merenja ponovljenih od strane niza drugih istraživača – identične su merenjima Kozyreva ...

Imajući u vidu složenost procesa koji se odvijaju na suncu i merenja vezanih za astronomska osmatranja, bilo je potrebno pronaći jednostavnije procese, pogodnije za laboratorijska istraživanja pa je Kozyrev kao "Laboratorijski model" procesa vezanih za emisiju i apsorpciju "protoka prostora" razmatrao, na primer, kondenzaciju pare, hlađenje vode, kristalizaciju i sl.

Kao vrednost koja karakteriše skalarne osobine "protoka prostora", pretpostavio je "gustinu protoka prostora" pa je kao jedan od uređaja za svoja sistematska istraživanja tog fenomena odabrao "Vibracionu vagu". Detaljna šema ovog uređaja nije prikazana u njegovim radovima, ali pricipijelna konstrukcija se može naći. Princip detekcije i merenja "protoka prostora" je bio zasnovan na promeni težine objekta, postavljenog na preciznu analitičku ("apotekarsku") vagu obešenu na (vertikalno pokretan) oslonac koji vibrira frekvencijom u opsegu od 10-50 Hz.

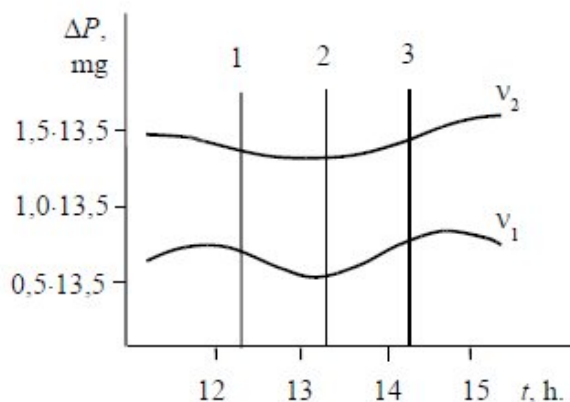
Promene vrednosti zabeležene tokom eksperimenata sa vibracionom vagom Kozyrev je povezao sa promenom "gustine protoka prostora" nastalih usled dejstva Sunca, Meseca i planeta Sunčevog sistema. Jedna od najvažnijih zavisnosti se vidi na donjoj slici koja pokazuje diskretan (skokovit) odnosno kvantni karakter promene težine na vibracionoj vagi što, po mišljenju Kozyreva, ukazuje i na diskretnu promenu "gustine protoka prostora". Zahvaljujući ovom efektu, Kozyrev je uspostavio analogiju sa kvantnom mehanikom, gde su registrovani slični efekti iskazani nizom izmerenih veličina.

Tokom svojih istraživanja Kozyrev je vršio merenja "gustine protoka prostora" i analizirao dobijene vrednosti u zavisnosti od geografske širine lokacije na kojoj je vršio merenja. Na osnovu toga, zaključio je da su zvezde i shodno tome Sunce najjači izvori prostornog protoka (!?).

Vibrating balance

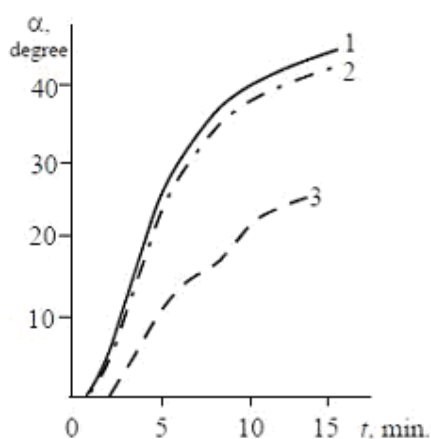
Change of an element weight at the full Solar darkening by two different frequencies: ν_1, ν_2

Na slici gore, prikazani su rezultati eksperimenta sa vibracionom vagom u kojem je dobijena veoma interesna zavisnost težine predmeta od jačine zatamnjenja sunčeve svetlosti i vibracione frekvencije. Na ordinati dijagrama je data promena težine predmeta a na apscisci je prikazano vreme. Vremenski trenutak (1) odgovara početku Sunčevog zatamnjenja, trenutak (2) - delomičnom zatamnjenju i trenutak (3) - potpunom zatamnjenju. Gornja kriva, označena sa v_2 , odgovara većoj a donja, označena sa v_1 , nižoj vrednosti vibracione frekvencije. Sa slike je jasno vidljivo da eksperiment govori u prilog tumačenja Kozyreva i njegove koncepcije o "prostornom protoku".

Drugi uređaj koji je Kozyrev često koristio je Torziona vaga. Zbog veoma velike osetljivosti torziona vaga je korišćena u nizu veoma poznatih eksperimenata: Coulomb'ovih pokusa sa elektricitetom, Cavendish's i Eotvosh-ovi eksperimenti sa gravitacijom ... Nažalost, ni za ovaj uređaj nema preciznih podataka ali je dat principijelan opis. Nosač je napravljen od drveta, protivteža je olovna kuglica a vaga je obešena na kvarcnu nit i postavljena unutar staklenog i/ili metalnog zastora radi zaštite od uticaja vazдушnih strujanja i/ili elektrostatičkih polja, što je ovisilo o ideji eksperimenta.

angle of the rotating balance
~ radiation of space flow,

Rad u laboratorijskim uslovima neuporedivo je jednostavniji a ipak omogućuje izučavanje procesa detekcije zračenja ili apsorpcije "protoka prostora" i uspostavljanja korelacije između uočenih osobina "protoka prostora" i vrednosti koje karakterišu pojedine procese kao što su to npr. brzina isparavanja nekog materijala, promena temperature itd.

Na slici gore prikazana je zavisnost ugla skretanja torziona vage kao mere zračenja "prostornog toka" (radiation of space flow) tokom procesa isparavanja acetona. U ovom eksperimentu analiziran je uticaj različitih zastora na rezultate merenja: 1 tanak karton, 2 staklena ploča, 3 ploča prekrivena prahom aluminijuma. Zastori su postavljeni između izvora zračenja i torziona vage i sasvim je očito da aluminijumski prah ima najmanju "propusnost" "prostornog toka". U radu nisu dati podaci o eventualnoj zavisnosti od udaljenosti između uređaja i izvora zračenja.

Kada je u pitanju delo Kozyreva, moramo imati na umu da njegova ideologija nije tipična za fizičke koncepte polja, linija sile, potencijala i sličnih kako su oni definisani u klasičnoj fizici. Naučnici, koji su prisustvovali njegovim eksperimentima i svojim očima videli rezultate merenja uverili su se u mogućnost postojanja fenomena koje je Kozyrev nazivao "protok prostora" (i/ili "protok vremena"). Mnogi od njih su ponovili iste ili slične eksperimente, pri čemu su dobili i slične rezultate tako da se sve češće počelo postavljati pitanje vrste interakcije i njene – eksperimentima nedvosmisleno verifikovane nelokalnosti, tj. trenutnog uticaja iz daljine. Raspravljana su i brojna druga pitanja kao npr.: čije torziono polje utiče na detektor: polje Sunca, zvezda, polje meseca, najbližih planeta i dr.? Čiji uticaj je dominantan? Kako sve te naučno verifikovane efekte, koji govore u prilog Kozyrevljevih koncepcija, usaglasiti sa savremenim fizičkim interpretacijama? ...

Zvanična nauka sve više uviđa značaj Kozyrevljevih i sličnih radova. Eksperimentalna realnost iskazana nizom merenja i nepobitnih podataka ukazuje na nedovoljnu širinu postojećih spoznaja i potrebu revizije niza naših duboko ukorenjenih stavova. Snaga argumenata je toliko velika da se o njima raspravlja i na naučnim seminarima kao što je npr. "The research of the time phenomenon", organizovanom od strane A.P..Levicha u MSU [Russian inter disciplinary seminar on temporology. MSU: <http://www.chronos.msu.ru>].

Dugačak je spisak imena naučnika i kompetentnih stručnjaka, koji su svojim istraživanjima potvrdili eksperimentalne rezultate Nikolaja Kozyreva koliko god oni bili nesaglasni sa važećim teorijama. Naravno, to je najblaža reč koju mogu upotrebiti jer – Kozyrev je, još pre nekoliko decenija, eksperimentalno dokazao

postojanje signala NE-ELEKTROMAGNETNE I NEGRAVITACIONE PRIRODE koji putuju "superluminalnim" brzinama. Postojanje impulsa koji se kroz strukturu prostor-vremena kreću brzinama koje višestruko premašuju brzinu svetlosti – nude čovečanstvu mogućnosti koje prevazilaze i najsmelije naučno-fantastične zamisli. Naravno, pored ogromnog značaja za dalji razvoj nauke, njen "Kopernikanski prevrat" i napredak "koracima od sedam milja", **istraživanja Nikolaja Kozyreva i njegovih sledbenika, imaju izuzetno veliki značaj za reafirmaciju Teslinog dela.** Ne samo formalno nego sadržajno i suštinski jer u potpunosti potvrđuju sve izvorne Tesline ideje, principe i zamisli zbog kojih je Tesla u stvari i "potisnut" iz nauke u kojoj jednostavno "nije bilo mesta" za "njegov" luminoferozni etar, Ne-Hercijanske, longitudinalno-skalarne talase, "wave train" koji propagira kroz Zemlju brzinom 1,5 puta većom od svetlosne ili čestice koje se kreću 60 puta brže od svetlosti, električne struje za koje Zemlja nema otpornosti

Svako ko požalivo prouči ideje Nikolaja Kozyreva o spiralnim tokovima energije kao formi prisutnoj na svim nivoima permanentnosti materije i torzionom kretanju kao manifestaciji vremena, "protoku prostora" kao fenomenu koji strukturno odgovara onome što nauka naziva "fizičkim vakumom" a koji Kozyrev "transformiše" direktno u etar, vrlo će lako uspostaviti punu asocijativnu vezu i direktnu korelativnost sa idejama Nikole Tesle.

Naučnici koji su tokom eksperimenata Kozyreva bili prisutni u njegovoj laboratoriji, bili su I.A. Eganova i S.M. Korotaev. Rezultati njihovih istraživanja potpuno su saglasni merenjima Nikolaja Kozyreva i – što je najinteresantnije - Nikole Tesle. U narednom delu razmotrićemo njihove glavne radove i pokazati da su njihova merenja u punoj saglasnosti sa merenjima Nikolaja Kozyreva, Nikole Tesle i – što je još lepše - sa predviđanjima Modela KGE.

Generalno, u skladu sa važećim teorijama, kvantna nelokalnost postoji samo na mikro-nivou. Drugim rečima, u svetu atoma, u svetu "beskrajno malog", "strela vremena" može promeniti smer, tj. "uzrok" ne mora uvek prethoditi "posledici" nego oni mogu i zameniti "mesta". Na makro nivou – sa aspekta klasično naučnih spoznaja - tako nešto je nemoguće jer, npr., da bi zasvetlela sijalica, prvo treba pritisnuti prekidač. Ipak, poslednjih godina, teorijska razmatranja ukazuju i na tu mogućnost čak i na makroskopskom nivou. Iako je teško poverovati u mogućnost da se krhotine neke razbijene šolje vrate "unazad", oblikujući šolju, baš takvi inverzno-reverzibilni procesi kod kojih "uzrok" i "posledica" zamenjuju mesta, procesi tzv. "kvantne nelokalnosti na makroskopskom nivou", – eksperimentalno su potvrđeni. Baš kao i postojanje tzv. "Inteligentnih energija", odnosno "signala ne-elektromagnetne prirode" koje poseduju elementarnu svesnost !...

Ukratko, Tesline tehnologije, zasnovane na spiralnim suptilno-energetskim tokovima i višedimenzionalnoj vibraciji etarskog supstrata "Ne-Hercizijanskog tipa", sve se više nameću kao teorijski osnov daljih istraživanja i temelji jedne nove nauke koja bi, pored makro i mikro sveta obuhvatala i duhovni aspekt naše realnosti kao svoj sasvim ravnopravan, sastavni deo.

U sledećem delu: 3. Kvantna nelokalnost Teslinih talasa

1. Miller, D.C. 1933. "The Ether-Drift Experiment and the Determination of the Absolute Motion of the Earth," *Reviews of Modern Physics*, 5, 2, 203-242.
2. Silvertooth, E.W. 1986. "Special Relativity," *Nature*, 322, 590, August.
3. Silvertooth, E.W. 1987. "Experimental Detection of the Ether," *Speculations in Sci.andTech.*, 10, 1.
4. Silvertooth, E.W. 1989. "Motion Through the Ether," *Electronics & Wireless World*, May, 437-438.
5. Manning, B.A. 1988. "A Preliminary Analysis of the Silvertooth Experiment," *Physics Essays*, 1, 4, 272-274.
6. Silvertooth, E.W. and Whitney, C.K. 1992. "A New Michelson-Morley Experiment," *Physics Essays*, 5, 1, 82-88.